

Prensa 21/07/2009 El Periòdic d'Andorra
Rocafort i el vial de Sant Julià de Lòria

GRUP ROCAFORT DE SANT JULIÀ, APAPMA I ADN

S'estan menjant un tros de muntanya: han tallat arbres i arbustos, estan traient terra i herba... ¿i aquells cirerers florits? ¡Estan matant vida en estat pur! A canvi, ens hi posen ciment, formigó i estructures de ferro: això sí, amb un rètol que ens ho tapa i que cínicament ens ofereix una imatge d'un prat verd. Per cert, la paret prefabricada que amaga la vergonya també l'han pintat de verd.

LES DESTROSSES

produïdes per la natura s'anomenen catàstrofes naturals. ¿Com n'hauríem de dir de les destrosses produïdes per mans humanes? ¿Catàstrofes artificials?

La possibilitat de sentit comú de recuperar els camins i feixes de la muntanya Rocafort queda lluny. Igual com la possibilitat de fer un passeig vora el riu i un parc al Prat del Toni Vila, de la mateixa manera que la idea de fer del centre de Sant Julià de Lòria un espai agradable i un lloc tranquil i verd en el qual persones grans i petites haurien pogut gaudir i prendre el sol i sentir la brisa del riu. Tot plegat ha quedat en les ments i en un gran espai d'il·lusió de les persones que ho van pensar. Per sort, Sergi Mas ho va dibuixar i sempre ho podrem ensenyar com allò que hauria pogut ser.

Ara ens diuen que volen fer una zona verda allà on hi havia hagut el càmping Huguet, i que faran passar el vial soterrat. Potser a poc a poc s'aniran desvelant tots els interessos que han fet seguir un traçat i no un altre.

La proposta de la Plataforma Rocafort no era inassumiblement més costosa. La Plataforma sí que defensava realment una via ràpida. I el que ens faran serà una rotonda a l'altura de la plaça Laurèdia que, lluny de millorar el trànsit, empitjorarà la qualitat de l'aire, l'acústica i el poder caminar i gaudir del centre de la parròquia.

És important recordar que us regalem un breu conte per si ho voleu explicar.

Hi havia una vegada, fa molts i molts anys, un petit poble de pocs habitants en una vall de muntanyes precioses i escarpades. Majoritàriament, la gent treballava la terra, i també la gran majoria es traslladaven a peu, alguns en rucs i mules.

A mitjan segle XX va començar a canviar tot, molt ràpidament. El gran creixement va

transformar camps i camins, es van fer carreteres, cada cop hi havia més i més cotxes, i més i més carreteres, i més i més gent...

Per alguns, la muntanya i el riu van passar de ser font de subsistència a molèstia. Calien més carreteres i el Govern d'aquell petit país va proposar, assenyadament, una variant per dintre la muntanya que permetria descongestionar la vall més estreta d'aquelles contrades.

Semblava que era una opció me-

nys agressiva per a la muntanya i el riu que la que finalment es duria a terme. Semblava que els problemes de trànsit quedarien mitigats. Però, malauradament, alguns botiguers van acabar impulsant l'estructura que tots patirem i que ens sembla que no fomentarà el comerç.

Els governs i els comuns responsables en aquells primers anys del segle XXI no van exigir conèixer el parer de la majoria dels lauredians i lauredianes abans de canviar substancialment el projecte inicial, i van cedir a una minoria local socialment influent, econòmicament poderosa i electoralment temible.

¿Deu ser cert que en el nostre país, que es vanagloria de valors honestos i gent de bona fe, també existeixen els interessos foscos?

Sembla que no són pocs els que necessiten d'aquests interessos per poder entendre la fermesa inamovible a l'hora de decidir destruir un entorn natural gairebé urbà i desatendre les exigències de salut pel que fa a la contaminació acústica i a la contaminació atmosfèrica...

¡Llàstima que no tots els contes acaben bé!

{backbutton}